

Валерія Фрошенко

(12 р., ЗОШ I-III ст. №30, м. Полтава)

Життєва круговертъ

Життя дає нам вибір, і лише нам обирати, яким шляхом іти...

Майдан... Ось і почалося. Протистояння... Що буде далі?

* * *

У кожної людини є своє життєве випробування. Мабуть, у цього хлопця випробуванням стало витримати, не загинути, не підвести своїх батьків, стати героєм... Деякі думають, що це випробування лягло на плечі багатьом молодим людям. Але, хлопці, ви помиляєтесь. Ваше життя тільки починається. І я знаю, я впевнена, що ви витримаєте, бо ви герой, чуєте, Герой!!!

* * *

Він тут вперше на Майдані. Не так Борис все це собі уявляв. Хоча не могло бути інакше. Хлопець не збирався брати участь у доленосних подіях. А патріотом він ніколи себе не відчував. Це лише екскурсія. Хоча... Почув крики натовпу про жорстокість, про приниження, про брехню, проминули у свідомості спомини про життя великого народу... Молоді, здавалося, недосвідчені люди зібралися тут, аби змінити своє життя на краще. Чи вийде у них? У серце щось боляче колynуло. Підійшов... потрібно знати правду, хоч зав'язуй очі, а реальність треба бачити.

У наметовому містечку хлопець залишився ще на декілька днів. Знайшов багато друзів, побачив те, що раніше навіть не уявлялося. Але час летів швидше думок – треба повернутись додому. Сівши до вагона і згадавши про довгоочікуваний вступ до інституту, викинув все це із голови. Вдома чекали мама, тато, друзі...

* * *

Леся прокинулася. Повернула обличчя до ранкового сонця і посміхнулася – яка чудова погода! Жаль, що таку красу руйнуеть прагнення людської незалежності, засноване на крові інших, але не час перейматися недосяжним, треба збиратись і бігти на Майдан. Там на неї чекають сотні поранених душ.

Дівчина швидко встала, поспіхом поспідала та пішла одягатися.

Леся з дитинства мріяла допомагати комусь. Завжди то тваринці лапку перев'яже, то бабусі вулицю допоможе перейти. Інакше почувала себе винною. А як дітей любить! З маленького дівчиська з усією малечею дружила, та й зараз матусям допомагає з їхніми чадами сидіти. Вибігла з під'їзду і помчала на Майдан. Вона волонтер. Дитяча мрія здійснилася, Леся допомагає людям, але якою ціною... Дівчина зайшла у потрібний намет, відразу побачила ридачу дівчинку. Підбігла до неї.

– Сонечко, що трапилося? – Леся була ласкова, як рідна мати.

– Ма...ма... – знову залилася слізами.

– Зрозуміло, ну ходімо, кицю, шукати твою маму.

Бігаючи від людини до людини, Леся наштовхнулася на хлопця, відразу стало так незручно.

– Ой, вибачте, я ненароком, – почала вибачатися.

– Та ні, це ви вибачте, я сам винен – хлопець Лесі сподобався, у нього були зелені, мов смарагди, очі. – До речі, я бачу, ви тут місцева, може, покажете, що тут і як.

Леся посміхнулася, а незнайомець запропонував допомогти. Матір знайшли швидко, її неможливо було не помітити. Вона так сердечно дякувала за знайдену дитину, що обом стало незручно.

Лесі закортіло показати Борису (так звали незнайомця) весь світ... всесвіт!

Дівчина за декілька днів знайомства здружилася з Борисом. За чашкою ароматної кави Леся проводила вечір із хлопцем.

Зручна кав'ярня відкривала вид на вечірній Київ, переносила у спогади, дарувала незабутні відчуття.

– А ти живеш тут, у Києві? – Борис почав розмову.

– Так, вже вісімнадцять років це мій дім. Скорі всіх будуть скликати до армії, ти підеш?

– Я... Ну не знаю, певно. Знаєш, Лесю, за ці декілька днів Київ став мені рідним домом, а люди сильно запали в душу.

– Деякі сюди і приїжджають для того, аби вилікувати душу, тут всі тебе зрозуміють і підтримають, знаєш, біда об'єднує, правда ж?

– Еге, але мені час повернатись додому, я буду сумувати за тобою, ти дуже мудра для свого віку, можливо, колись зустрінемось.

У них не було часу на сум, Борис поринув у вихор домашніх справ, а Лесі був час збиратись у санаторій, але вони пам'ятатимуть один одного...

* * *

Ось і рідний дім. Тут все міле серцю. Кожний камінчик, кожне деревце. Борис живе у маленькому місті, де всі один одного знають. Щовечора до нього приходили друзі і знайомі, щоби за чашкою запашної кави вислухати історії сучасного Києва.

За деякий час дізнався про те, що багато його домашніх друзів йдуть до армії, у серці закрався страх: «Невже

я теж піду?!». Борис йшов до свого найкращого друга Олексія, він завжди розрадить. Він вже на порозі потрібної квартири. Постукав, за дверима відчуvalась якась метушня. Олексій відчинив двері.

– А, це ти, старий, заходь, заходь. – Хлопець посміхнувся.

– Що тут трапилось, чому весь червоний? – Борис чомусь засмутився, – Невже і ти?

– Дивлячись про що ти, так, я збираю речі, виїжджаю в АТО.

– І ти, там, е... не сумуеш?

– Проходь, я розповім.

Хлопці зайшли до вітальні. Там Олексій розповів, що повідомлення прийшло декілька днів тому, і він відразу, не задумуючись, почав збирати речі. На запитання: «А сім'я?» у відповідь щиро сердце: «А як країна?». Борис підвівся.

Ми завжди думаємо про СВОЄ благополуччя і НІКОЛИ не думаємо про інших, але як можна захистити себе і пожертвувати країною? На це запитання Борис не міг дати відповіді.

– Життя підносить різні випробування, і якщо не ризикувати, ніколи не підеш далі, залишишся на місці. – Інколи Олексій казав щось таке, що спонукало до роздумів.

– І що ж я, по-твоєму, повинен зробити? – Борис розгубився.

– Я не знаю, я ризикую своїм життям і благополуччям і віддаю своє життя Богу.

– Можливо, мій час ще не настав.

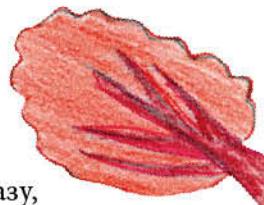
На цьому Борис попрощається і побажав: «Повертайся живим!», пішов додому. Хлопець не поділяв думки друга, ним керувала мрія, і, здавалося, так буде завжди...

Що таке війна? Для деяких спосіб злагатися, для деяких захистити свою батьківщину, для деяких – це страшна, жахлива подія, яку треба витримати. Можливо, війна – це те, що забирає мільйони життів, руйнує села, міста, країни. Війна – це те, що робить друзів ворогами, а братів спонукає убивати один одного. Але вона не жива, її створюємо ми, ми, люди!!!

* * *

Тут дуже гарно, маленьке містечко буяло осінньою красою, якою Леся дуже захоплювалась. Ходила з букетиком різноварного листя і мріяла. В санаторії під чудовою назвою «Мрія» Леся не забула про свою волонтерську вдачу. У «Мрії» було багато маленьких дітей, чиї батьки на фронті, тож дівчина допомагала, чим могла. Тут можна було захиститися, ніби відгородитися від всього світу, і осмислити все те, що ти створив. Ці місця заворожували, вони приваблювали своєю чарівністю.

У санаторії, у якому працювала Леся, було три дівчини: Ліза, Юля і Оля. Всі їх називали Вірою, Надією і Любов'ю, і на це були певні причини. Оля любила все: вона плекала кожен листочок, кожну травинку, за це її прозвали Любов'ю. Ліза завжди була весела й життерадісна і чомусь, зовсім по-дитячому щаслива. Коли її запитували, чому ж вона така, Ліза відповідали: «Невже ви не вірите, що ми переможемо, бо ми щирі й милосердні, а не

лицеміри, а добро ЗАВЖДИ перемагає зло!», за це називалася Надією.

Юля завжди була серйозна, але в її великих ще дитячих синіх очах були невичерпні озера віри в найкраще, була Вірою. І ці три зовсім не схожі смаками і точками зору дівчини являли собою досконале сузір'я.

Леся любила кожного по-своєму, вона не могла не любити. Одного разу у парку, прогулюючись з трійцею, дівчина зустрілась із хлопцем з несамовито смарагдовозеленими очима. Спочатку було декілька хвилин заціпніння, а потім обійми найкращих друзів.

Весь час до зими хлопець з дівчиною проводили разом. Розмовляли про все, жартували, реготали, плакали, головне – були разом. Наблизжалася зима, час було старим друзям прощатися.

– Скоро я поїду додому і ми вже не побачимося, я знаю, скоро тобі прийде повістка, і я бажаю тобі – повертайся живим! – Леся заплакала.

– Ми побачимося, обов'язково, тільки пам'ятай! – Борис загорнув Лесю у свої обійми.

Вони прощалися. Ці дві людини з різними долями, які одного разу перетнулись, чи стрінуться вони ще раз? Хто ж знає...

Війну треба назвати жорстокою. Вона не щадить ні старих, ні дітей. Вона назавжди забирає сина від матері, вона розбиває серця, робить сиротами на все життя, калічить, ламає, вона харчується горем, вона існує на крові, на крові безневинних! Люди, одумайтесь!

* * *

...Борис ішов дорогою, ліниво переставляючи ноги, йому вже були байдужі і нові черевики, і курточка. Стежка, якою йшов хлопець, була зовсім крива, ніби серпантином обвита. Дорогою траплялися великі сіро-зелені з непривабливим виглядом калюжі. Б-р-р-р, ну і погода! Та вже дводцяте грудня. Ну і ну! А де ж сніг, діти, що кружляють наперегони, люди, що бігають від крамниці до крамниці у передчутті свята? Де це все?

Але зараз не час, війна як-не-як.

А Борис все йшов і міркував:

«Люди... люди... вони, найвищі створіння, які повинні допомагати одне одному, виручати під час голоду, холоду, смерті... проте вони самі породжують це».

Борис вже підійшов до свого під'їзду, ось і потрібний поверх, квартира, яку винайняв і, можливо, скоро залишить. Зайшов у світлу вітальню, сів на диван. В екрані телевізора побачив своє відображення: густе кучеряве волосся, смарагдово-зелені очі, високе чоло, злегка загострений ніс і ніжно-рожевого кольору зімкнуті вуста. Красень... Певно, кожна дівчина мріяла бути поруч з таким.

Бориса ж у цей момент не цікавили дівчата. Його метою було вступити до Медичного Інституту. А тут таке...

Викликають до військомату. Не те, щоб Борис боявся армії, та це не було в його масштабних планах. Може, відкосити? Ні! Однозначно! Не зможе батькам в очі дивитися. А совісті в нього і справедливості хоч відбавляй. Що ж робити? Як на зло, на думку нічого не приходило. Хлопець почав м'яти комір сорочки, зірвався, що ж це, у нього ж такої звички зроду не було. Похід у армію ставив жирний хрест на його планах. Так здавалось йому зараз.

Мрії... Вони наповнюють наше життя радістю і дають змогу йти далі, боротися за нього. У моєму розумінні мрії – це мета. Мрія і мета йдуть однією дорогою, і лише наш вибір вирішує все...

Думки Бориса перервав дзвінок у двері. Це прийшла в гості вся сім'я: високий дужий тато, стурбована мама і чотирнадцятирічна сестра Ілона, яка, здається, нічим не переймається, крім власного вигляду.

– Мамо, тату, привіт, як справи? І тобі привіт, молодшенька. Проходьте.

Борис, звичайно, розповів все про виклик до військомату і про те, що ніяк не придумає, що з цим робити.

– Ти підеш до армії, тут немає сумніву, – батько почав розмову, – я знаю, ти не егоїст, це наш дім, НАША країна.

– Але... – Борис засумнівався, – а як же вступ до інституту?

– В цій розмові «але» бути не повинно, вчитися можна і в сімдесят. – На цьому голова родини закінчив розмову.

Опісля батьки пішли. Хлопець пішов на кухню, заварив кави, запашний аромат знову штовхнув Бориса на роздуми.

«Якщо кожен хлопець спробує відкосити від армії, що ж це буде з країною?! Вона, ніби маленьке цуценя, НЕПОТРІБНА НІКОМУ. Зрозуміло тоді, чому на неї нападають. Ні! Це наша країна! Це моя країна! Вона живе у мене в серці і наповнює мою душу вірою, надією, любов'ю, і я не зраджу її, піду до армії і буду найкращим і, якщо потрібно, загину, заради неї, заради нас...».

А інститут – це мрія, це мета, та це вже другий план.

Виходячи з підїзду, зустрів Юлю, шестирічну дівчинку, сусідку.

– Борисе, віднеси це, будь ласка, на пошту – віддала білого, мов сніг листа. – Це для тата, а я маленька, і скажи там, на пошті, щоб швидше.

– Добре, люба, віднесу. – Посміхнувся дівчинці, поспішно відвернувся і втер скупу слезу – не треба, щоб бачили інші, бо чоловіки не плачуть...

Для нащадків (*кінець*)

Можливо, багато авторів будуть описувати буття у холодних тонах і будуть запевняти читача в тому, що всі події і перешкоди, які ми долали, долаємо і ще здолаємо в майбутньому – це страшно і їх треба уникнути, але це призводить до гірших наслідків. Я бажаю вам відображати свої думки в більш яскравій гамі, бо вважаю, що сидіти і сумувати на місці та нічого не робити – це нудно і не призведе ні до чого, краще бути наполегливим, кмітливим і з почуттям гумору, а тоді вже можна добитися визнання.

